

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 238/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 100/2015 a jeho uznesením z 8. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 100/2015 z 8. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že je redaktorom [REDAKOVANÉ], ktorý je riadnym registrovaným vydavateľom periodickej tlače na Ministerstve kultúry Slovenskej republiky. [REDAKOVANÉ] súčasne prevádzkuje portál žánrovo orientovaný na investigatívnu žurnalistiku [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ vyzval ministra dopravy [REDAKOVANÉ], aby splnil svoj verejný prísľub a podrobil sa testu na zistenie užívania omamných a psychotropných látok, na čo [REDAKOVANÉ] reagoval tak, že na sťažovateľa podal trestné oznámenie. Voči sťažovateľovi bolo preto vedené trestné stíhanie.

Okresná prokuratúra Bratislava III podala na sťažovateľa Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) obžalobu pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona. Trestná vec je na okresnom súde vedená pod sp. zn. 3 T 147/2014.

Dňa 18. augusta 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie a následne 27. augusta 2015 samosudkyňa okresného súdu mimo hlavného pojednávania sťažovateľovi uznesením pod sp. zn. 3 T 147/2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) uložila poriadkovú pokutu v sume 1 000 €. Podľa sťažovateľa z výrokovej časti uznesenia okresného súdu nebol zrejmý skutok, za ktorý mu bola táto poriadková pokuta uložená, preto podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť krajskému súdu, ktorý však jeho sťažnosť postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Po poukázaní na príslušnú judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 129/2010, II. ÚS 374/06, II. ÚS 195/06) sťažovateľ namieta porušenie označených práv tým, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nie je jasné a presvedčivé, krajský súd sa v ňom nevysporiadal s podstatnými námietkami, ktoré sťažovateľ uvádzal v sťažnosti proti uloženiu poriadkovej pokuty (porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), sťažovateľovi sa neumožnilo reagovať na skutkové a právne závery krajského súdu,

čím došlo k porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie (porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a neboli rešpektované ani minimálne štandardy záruk spravodlivého súdneho konania (porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Sťažovateľ ďalej uvádza, že «sťažnostný súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa dospel k tomu, že sťažovateľ ako obžalovaný mal nerešpektovať pokyn súdu, ktorý mu zakazoval vykonávať zvukovo-obrazové záznamy z hlavného pojednávania v uvedenej trestnej veci konaného dňa 18.08.2015. Toto mal súd prvého stupňa mať za preukázané z internetovej stránky [REDAKOVANÉ] ako i [REDAKOVANÉ] (strana 2. odôvodnenia súdu prvého stupňa). Súd prvého stupňa na strane 2. konštatuje, že „obžalovaný pred začatím hlavného pojednávania nepožiadala súd o súhlas k vyhotoveniu takzvaných situačných záberov pred začatím pojednávania, napriek tomu tak urobil“. Takéto isté skutkové zistenia uskutočnil i sťažnostný súd, ktorý tiež mal vychádzať z internetových stránok [REDAKOVANÉ] ako i [REDAKOVANÉ] pričom sťažnostný súd dospieva k ďalším skutkovým zisteniam a to takým, že zo záznamu má byť podľa jeho názoru zrejmé, že tento mohol uskutočniť len sťažovateľ ako obžalovaný, pričom k takým záverom dospieva na základe „miesta a uhlu snímania“ ako i toho, že z množstva prítomnej verejnosti len on mohol disponovať kamerou.».

V súvislosti s odôvodnením napadnutého uznesenia sťažovateľ poukazuje aj na § 176 ods. 2 Trestného poriadku, pričom následne namieta, že napadnuté uznesenie je absolútne nepresvedčivé, pretože z neho nie je zrejmé, konkrétne z akých záznamov vychádzal krajský súd. Z obsahu spisu podľa sťažovateľa tiež nevyplýva, že by si okresný súd alebo krajský súd prehrali zvukovo-obrazové záznamy. Uvedené vyplýva len z odôvodnenia ich rozhodnutí. Napriek tomu, že samosudkyňa okresného súdu dokumentovala každý svoj úkon, dokonca aj taký, ktorý nemal podľa sťažovateľa význam pre prerokúvanú vec, v spise nie je žiaden záznam o tom, že by sa oboznámila so zvukovo-obrazovým záznamom, na ktorý poukazuje v odôvodnení svojho uznesenia o uložení poriadkovej pokuty. Rovnako podľa sťažovateľa nie je zrejmé, ako a kedy sa s týmto záznamom oboznámil senát krajského súdu, resp. či sa s ním oboznámil senát alebo len referujúci sudca. Za takejto situácie je podľa sťažovateľa odôvodnenie napadnutého uznesenia arbitrárne a vnútorne

rozporuplné, nie je z neho zrejmé ani to, na základe akých dôkazov dospel krajský súd k skutkovým zisteniam, že sťažovateľ sa mal dopustiť konania, za ktoré mu bola uložená poriadková pokuta. Domnieva sa, že skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a skutkový stav nebol objektívne zistený. Krajskému súdu ďalej vyčíta, že v napadnutom uznesení, ale aj v uznesení okresného súdu chýba aj odôvodnenie výšky poriadkovej pokuty. V tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 910/2015 z 23. septembra 2015 a uvádza, že všeobecné súdy vôbec nebrali do úvahy, že dosiaľ nikdy nebol odsúdený za právoplatný trestný čin, v iných trestných konaniach bol právoplatne oslobodený a nikdy predtým mu nebola uložená ani poriadková pokuta.

Z odôvodnenia rozhodnutí súdov nie je podľa sťažovateľa zrejmé ani to, ako sa vysporiadali s existenciou zákonnej podmienky, ktorá musí byť splnená pre uloženie poriadkovej pokuty v zmysle § 70 ods. 1 (poslednej vety) Trestného poriadku. Sťažovateľ bol upozornený na možnosť uloženia poriadkovej pokuty na konci hlavného pojednávania konaného 18. augusta 2015, avšak nie v súvislosti s vyhotovením zvukovo-obrazového záznamu.

Namieta tiež vnútornú protirečivosť odôvodnení rozhodnutí okresného súdu aj krajského súdu, pretože z nich nie je zrejmé, za aký skutok bol potrestaný, teda či mu bola uložená poriadková pokuta za vyhotovenie tzv. situačných záberov pred otvorením hlavného pojednávania alebo za vyhotovenie záznamov po začatí hlavného pojednávania. Napriek tomu, že toto namietal aj vo svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, krajský súd na to reagoval podľa sťažovateľa len lakonickou poznámkou o jej irelevantnosti. Sťažovateľ však zastáva názor, že on použil len situačné zábery vyhotovené pred začatím hlavného pojednávania a zvukový záznam z hlavného pojednávania. Keďže je predstaviteľom tlače, v periodiku [REDACTED] informoval o prebiehajúcom súdnom konaní, ako aj celej kauze „*Drogový test ministra [REDACTED]*“, venoval sa téme užívania omamných a psychotropných látok členov vlády Slovenskej republiky, teda otázke verejného záujmu a osobe absolútneho verejného záujmu, získané informácie použil pri svojej novinárskej činnosti a na referovanie verejnosti o veciach

verejných, poriadkovú pokutu za vyhotovenie záberov pred začatím hlavného pojednávania je preto potrebné podľa sťažovateľa považovať za zásah do jeho práva na slobodu prejavu a práva na prijímanie, vyhľadávanie a rozširovanie informácií. Sťažovateľ ďalej zastáva názor, že „zásada zákazu nie dvakrát v tej istej veci si vyžaduje, aby vo výrokovej časti rozhodnutia, ktorým sa ukladá poriadková pokuta, bola obsiahnutá tzv. skutková veta (t. j. opis skutku, za ktorý sa ukladá poriadková pokuta)“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal uznesením jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, čl. 26 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 2Tos/100/2015 zo dňa 08.10.2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 2Tos/100/2015 zo dňa 08.10.2015; a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárii Mandzák a spol., s r.o.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom,

aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

K porušeniu už označených práv a slobôd došlo podľa sťažovateľa konaním a rozhodnutím krajského súdu, ktorý zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým mu bola uložená poriadková pokuta. Podľa sťažovateľa je odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu nepresvedčivé, arbitrárne a vnútorne rozporuplné, nie je z neho zrejmé, na základe akých dôkazov dospel krajský súd k skutkovým zisteniam, že sa mal dopustiť konania, za ktoré mu bola uložená poriadková pokuta. Skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a skutkový stav nebol objektívne zistený, v odôvodnení chýba aj odôvodnenie výšky poriadkovej pokuty.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, IV. ÚS 314/08, IV. ÚS 27/2010). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť

(II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v trestnoprávnom konaní. Takýmto predpisom je v posudzovanej veci Trestný poriadok.

Ústavný súd na posúdenie opodstatnenosti námietok sťažovateľa preskúmal odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou, avšak nie je dôvodná...

Preskúmaním spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa pod sp. zn. 3 T/147/2014 vedie trestná vec proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 18. 08. 2015 (na č. l. 424-443) vyplýva, že po vstupe obžalovaného [REDAKOVANÉ] do pojednávacej miestnosti bol tento vyzvaný aby vypol kameru a aby prestal nahrávať priebeh pojednávania. Následne počas prednesu stanoviska k obžalobe obhajcom [REDAKOVANÉ] bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] dotazovaný samosudkyňou, či má zapnutú kameru a či tam má aj nahrávanie obrazu, a pokiaľ tam je nahrávanie obrazu tak toto sa obžalovanému nepovoľuje. Následne samosudkyňa zisťovala vyhotovovanie obrazového záznamu obžalovaným aj u obhajcu, ktorý odpovedal, že „neviem, čo je tam“. Zároveň požiadala obhajcu [REDAKOVANÉ], aby poučil svojho klienta o tom, že vyhotovenie obrazového záznamu je zakázané.

Sťažnostný súd taktiež preskúmal webové stránky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na ktorých sa nachádza obrazovo zvukový záznam z hlavného pojednávania konaného dňa 18. 08. 2015.

Sťažnostný súd konštatuje, že postup súdu I. stupňa bol v súlade so zákonom. Podmienky na uloženie poriadkovej pokuty v danom prípade boli splnené, pretože obžalovaný [REDAKOVANÉ] nerešpektoval upozornenia samosudkyne o tom, že vyhotovenie

obrazovo zvukového záznamu z hlavného pojednávania je v rozpore so zákonom (ustanovením § 253 ods. 7 Tr. por.).

Argumenty sťažovateľa o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, t. j. absencia skutočností, na základe ktorých dospel súd I. stupňa k názoru, že sa skutok stal a o aký skutok sa presne jedná a že skutok spáchal obžalovaný [REDAKOVANÉ], považuje sťažnostný súd za irelevantné.

Z uvedených skutočností je zrejmé že obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol poučený o tom, že v zmysle § 253 ods. 7 Tr. por. nie je možné vyhotovovať obrazový alebo obrazovo zvukový záznam z priebehu hlavného pojednávania (zápisnica z hlavného pojednávania zo dňa 18. 08. 2015 na č. l. 425 a 427). Následne bolo zistené že obrazovo zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 18. 08. 2015 sa nachádza na vyššie uvedených stránkach. Z tohto obrazovo zvukového záznamu vyplýva, že tieto vyhotovil obžalovaný [REDAKOVANÉ], nakoľko záznam bol snímaný kamerou umiestenou na stole v pojednávacej miestnosti č. d. 2, pri ktorom bol v tom čase prítomný obžalovaný [REDAKOVANÉ] a jeho obhajca [REDAKOVANÉ]. Na zázname je zachytený obhajca [REDAKOVANÉ] na pravej strane od kamery, z čoho je zrejmé, že záznam mohol vyhotoviť iba obžalovaný [REDAKOVANÉ].

Sťažnostný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že z prítomných osôb na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18. 08. 2015 disponoval iba obžalovaný [REDAKOVANÉ] kamerou schopnou zaznamenať obrazovo zvukový záznam snímaný z predmetného miesta a uhlu.

Za týchto okolností sa javí sťažnostnému súdu ako primeraný postup súdu I. stupňa, keď aj napriek upozorneniu samosudkyne obžalovaný [REDAKOVANÉ] vyhotovil z hlavného pojednávania konaného dňa 18. 08. 2015 obrazovo zvukový záznam, za čo mu bola uložená poriadková pokuta v sume 1.000,- €.»

Keďže podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 8/2014), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd prihliadal aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu, v ktorom okresný súd uviedol, že «... Pred otvorením hlavného pojednávania po vstupe obžalovaného do pojednávacej

miestnosti č. d. 2 bol tento upozornený aby vypol kameru a nenahrával priebeh pojednávania.

Počas vyjadrenia sa obhajcu [REDAKOVANÉ] k obžalobe samosudkyňa zistila, že kamera, ktorú má položenú pred sebou na stole je zapnutá. Po dotaze na obžalovaného, či kamera sníma aj obrazový záznam, obžalovaný uviedol, že je zapnuté len nahrávanie zvuku. Obhajca obžalovaného uviedol, že nemá vedomosť, či je nahrávaný aj obrazový záznam. Obžalovaný bol poučený o tom, že nie je možné vyhotovovať obrazový záznam a taktiež obhajca bol požiadaný aby opätovne o tomto svojho klienta poučil.

Následne na druhý deň po pojednávaní samosudkyňa bola z viacerých strán dotazovaná, ako je možné, že obrazový záznam z pojednávania zo dňa 18. 08. 2015 koluje po internete a to na webovej stránke: [REDAKOVANÉ] ako aj [REDAKOVANÉ]. Túto skutočnosť obžalovaný konštatuje opätovne na svojej stránke: „celá nahrávka z kokainového súdneho procesu poškodeného Ministra [REDAKOVANÉ] proti novinárovi [REDAKOVANÉ]! S plnou zodpovednosťou zverejňujeme aj tvár sudkyne a prokurátora a to napriek ich tvrdému nesúhlasu a zastrašovaniu. Pozrite si detailne zadokumentované už druhé trestné pojednávanie v politickom prenose...“ Taktiež po nahliadnutí na uvedené stránky bolo zistené, že skutočne bol vyhotovený obrazový záznam z pojednávania, pričom z vyhotoveného záznamu je zrejmé, že tieto boli vyhotovené kamerou, ktorú mal obžalovaný pred sebou na stole.

Podľa § 70 odsek 1 Trestného poriadku kto bez dostatočného ospravedlnenia neposlúchne príkaz alebo nevyhovie výzve alebo predvolaniu podľa tohto zákona, toho môže sudca potrestať poriadkovou pokutou až do 1.650 eur.

Podľa § 253 odsek 7 Trestného poriadku: vyhotovenie obrazových záznamov alebo obrazovo zvukových záznamov z hlavného pojednávania ne je prípustné.

Obžalovaný pred otvorením hlavného pojednávania nepožiadal súd o súhlas k vyhotovenia takzvaných situačných záberov pred začatím pojednávania, napriek tomu tak urobil.

Napriek upozorneniu samosudkyňou obžalovaný z celého hlavného pojednávania vyhotovil obrazovo zvukový záznam čo je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Upozornenia samosudkyne nerešpektoval, preto súd rozhodol o uložení poriadkovej pokuty obžalovanému vo výške 1.000 Euro.»

Z rozhodovacej praxe všeobecných súdov vyplýva, že rozsah odôvodnenia uznesenia sa vždy spravuje povahou veci a charakterom, resp. významom uznesenia. Niektoré uznesenia sa svojím významom približujú významu rozsudku, preto musia mať aj náležitosti vyžadované týmto ustanovením, keďže to vyžaduje povaha veci. Iné uznesenia, ktoré napríklad upravujú len procesný postup pri vykonávaní dôkazov alebo ktorými sa pripravuje súdne konanie, príp. ukladá poriadková pokuta, stačí odôvodniť len stručne, ak odôvodnenie zákon vôbec vyžaduje.

Aj judikatúra ústavného súdu sa prikláňa k názoru, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu a dôvodmi, pre ktoré došlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, prihliadajúc aj na odôvodnenie uznesenia okresného súdu a dôvody, ktoré okresný súd viedli k uloženiu poriadkovej pokuty sťažovateľovi, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu by bolo možné považovať za arbitrárne za predpokladu, že by bolo v zrejmom rozpore s platným právom. Krajský súd však v danom prípade postupoval v súlade s Trestným poriadkom.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Sťažovateľ je predstaviteľom tlače. V periodiku [REDACTED] informoval o prebiehajúcim súdnom konaní, ako aj celej kauze „*Drogový test ministra [REDACTED]*“. Venoval sa téme

užívania omamných a psychotropných látok členov vlády Slovenskej republiky a získané informácie použil pri svojej novinárskej činnosti. Poriadkovú pokutu za vyhotovenie záberov pred začatím hlavného pojednávania považuje za zásah do jeho práva na slobodu prejavu a práva na prijímanie, vyhľadávania a rozširovanie informácií.

Podľa judikatúry ústavného súdu právo zaručené podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy zákonom možno obmedziť, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 ústavy). Základným predpokladom ústavnosti obmedzenia práva na informácie je to, aby bolo obmedzenie uložené zákonom. Termínom „zákon“ sa podľa judikatúry ústavného súdu rozumie neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily (II. ÚS 28/96, II. ÚS 34/2012).

Zákonom, ktorý upravuje právo na informácie v súvislosti s možnosťami a spôsobmi ich získavania, je vzhľadom na daný prípad aj Trestný poriadok.

Podľa § 253 ods. 7 Trestného poriadku vyhotovovanie obrazových záznamov alebo obrazovo-zvukových záznamov z hlavného pojednávania nie je prípustné.

Z rozhodovacej praxe všeobecných súdov však vyplýva, že predseda senátu, resp. samosudca môže povoliť tzv. situačné zábery pred začatím pojednávania, prípadne po jeho skončení či odročení. V predmetnom konaní, ako vyplýva aj z uznesenia okresného súdu, však sťažovateľ pred otvorením hlavného pojednávania nepožiadala okresný súd o súhlas na vyhotovenie tzv. situačných záberov pred začatím pojednávania, a napriek tomu si tieto vyhotovil.

Rovnako napriek upozorneniu zo strany samosudkyne si sťažovateľ z celého hlavného pojednávania vyhotovil aj obrazovo-zvukový záznam, čo je v rozpore s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Podľa § 25 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh (sťažnosť) ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo, nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených základných práv a slobôd a možnosť ich vyslovenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016